

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

1. Són les 3 de la tarda del 17 de maig de 1606. S'ha hissat la bandera al teulat del Teatre *The Globe* a Londres. L'estendard té dibuixat Hèrcules amb el globus del món a les espatlles. Avui s'estrena *Hamlet*, la nova producció de la *Chamberlain's Men*, companyia dirigida pel tràgic Richard Burbage, amb William Shakespeare d'autor-fetitxe dels homes de Lord Chamberlain.

La gent va entrant, s'instal·la a les llotges i a la sorra. Una barreja de nobles, mercaders, espadatxins i espies d'altres companyies teatrals, xerren, beuen cervesa, juguen a les

cartes. Sona el tercer clarí i el soroll emmudeix. A escena dos soldats que tenen por de la nit i d'un esperit. Al poc, el príncep Hamlet exhibeix tristor existencial. Més endavant apareix el Fantasma del pare mort i el públic que xiula, fa riota, escridassa, pica de mans i peus a les fustes del teatre.

En un gest d'autoritat escènica, Burbage-Hamlet imposa el primer monòleg: "Ah, si aquesta carn sòlida es fonia en la rosada. Ah, si el qui és etern no hagués determinat la més estricta llei contra el suïcida!". I el públic calla. Silenci sepulcral...

2. Són les 9 del vespre del 10 de desembre de 2006. Teatre Scala de Milà, segona funció de *Aida* de Verdi.

A escena el tenor Roberto Alag-

na fent de general egipci Radamès, al costat de la mezzosoprano Ildiko Komlosi en la malvada princesa Amneris: canten l'ària *Celeste Aida*. I el públic que comença a picar de mans i de peus.

En plena tempesta de divisió d'opinions del respectable, Alagna perd l'oremus i fent ús de l'estatut de *divo* sagrat, és a dir, de nen malcriat, fa mutis pel foro tot deixant plantada la seva companya i a un públic que *no el mereix*.

Encara no han passat deu segons (s'ho temien, o estaven avisats?) que el seu substitut, Antonello Palombi, surt a escena vestit a l'estil Calixto Bieito, és a dir, de carrer marginal, cantant que se les pela. I el públic calla. Silenci respectuós...

3. Dos exemples vivents de públics

amb ganes de dir la seva: aplaudir, xiular i picar de peus a terra, si molt convé. Han passat 400 anys i el teatre s'ha convertit en temple sagrat.

Tan sols és permès, civilitzat i de bon to mostrar reverència supina. Ja abans de començar la funció, una veu anodina, d'hostessa d'aeroport, ens avisa que cal silenciar els telèfons cel·lulars i abstenir-se de fer fotos amb *flash*.

Fa unes dècades, el polonès Jerzy Grotowski parlava de l'actor-sant i de l'actor-prostituta.

O el ritus solemne o la festa orgiàstica. Josep M. Flotats en la seva presentació a Lleida amb el *Cyrano* va exigir desconnectar els rellotges electrònics. I emmoquetar i decorar amb cortines els vestuaris. La pell fina.